hidtil fulgte Princip i de forholdsvis sjeldne Tilfælde, hvor der har været Spørgsmaal om Pension ved særlig Lov, idet man tvertimod ved at følge Flertallet kun vil bevirke, at Statskassen vil komme til at betale fuld Pension til forskjellige Embedsmænd, der ellers kun vilde faa Pension efter Lovens § 6". Vi have ikke en saadan Tanke om de nuværende Ministre eller nogen fremtidig Minister og tro ikke, at nogen Minister fremtidigt vil kaste et Slør over Forseelser af Embedsmænd, der burde afskediges med Pension efter Pensionslovens § 6. Vi tro, at han ikke vil gjøre det, og hvorfor? Fordi der er altfor Meget, der vil kontrolere Ministeren. Den offentlige Presse vil kontrolere hans Handlinger i saa Henseende, og Rigsdagen vil sandelig heller ikke undlade at kontrollere dem. Jeg tror derfor, at man gjør en Minister en meget daarlig Tjeneste, naar man antager om ham, at han vil holde sin beskyttende Haand og kaste et Slør over en Embedsmands Handlinger, og det saadanne Handlinger, paa Grund af hvilke han fortjener sin Afsked med en mindre Pension, end der ellers vilde tilkomme ham. Med disse faa Ord skal jeg henstille til det ærede Folkething, at man negter Lovforslagets Overgang til 3die Behandling.

Hindenburg: Det første Indtryk, jeg for mit Vedkommende modtog af nærværende Lovforslag, af de Motiver, der ledsage det og endmere af de Bilag, der ere leverede til Udvalget, var det samme, som Udvalgets Flertal modtog, nemlig at det i og for sig var noget uhyggeligt, at man under saadanne Forhold skulde skride til at pensionere. Jeg kan fuldstændig vel forstaa den Stemning, som har ledet Udvalgets Flertal til det Resultat, hvortil det er kommet, men paa den anden Side tror jeg, at der her foreligger et Forhold, hvori det ikke er rigtigt at lade sig lede af Stemninger. Man bør skride til en alvorlig Overveielse af, hvad der virkelig kan siges at være hensigtsmæssigt, og se at komme til et rigtigt Resultat, selv om man derved skulde komme til Noget, der i Grunden strider imod Ens personlige Følelser; det er saadan rolig Overveielse, som har bragt mig bort fra det Resultat, hvortil Udvalgets Flertal er kommet. Hvad der for mig staar som noget aldeles Afgjørende i nærværende Tilfælde er Bestemmelsen i Pensionslovens § 6. Det hedder nemlig i Pensionsloven, som uforandret er udvidet til Island, at naar en Embedsmand er afskediget paa Grund af Misligheder, „bestemmes hans Pension ved Lov", hvorimod det i det forelagte Udkast til en Pensionslov hedder i § 2: „kan han kun ved særlig Lov opnaa Pension". I Pensionsloven af 1851 er det klart og tydeligt udtalt, at naar en Embedsmand er afskediget paa Grund af Misligheder, skal han have Pension; men hvor stor den skal være, kommer an paa, hvad man anser for rigtigt. Det kan være, at han ikke opnaar Meget ved Loven, men han skal have Pension ved Lov, og man kan ikke sige, at han ingen Pension skal have; thi der staar, at, naar en Embedsmand er afskediget paa Grund af Misligheder, skal hans Pension bestemmes ved Lov; der staar altsaa rent og klart, at der ved Lov skal bestemmes Pension for ham. Jeg maa antage, at Udvalgets ærede Flertal forstaar dette saaledes, at der derved kun paalægges Ministeren som Pligt at forelægge et Lovforslag, og at det da vil komme an paa Thinget, om det finder, at der bør gives en saadan Lov eller ikke; men noget Saadant staar der ikke i Pensionsloven; der staar simpelthen, at, naar en Embedsmand afskediges paa Grund af Misligheder, bestemmes hans Pension ved Lov. Der kan bestemmes lidt mere eller lidt mindre, efter hvad Thinget skjønner at være det passende, men der skal tages Bestemmelse ved Lov, og det maa erindres, at denne Bestemmelse ogsaa gjælder for Island. Jeg tror ikke, at nogen Rigsdagsmand, der forstaar dette saaledes, som det bør forstaas, vil sige: Det staar vistnok i Lovgivningen, at der under saadanne Forhold skal gives Pension ved Lov, men det bryder jeg mig ikke om. Saaledes vil Ingen sige, thi jeg tror, at ethvert Medlem af denne Forsamling vil have en Følelse af, at, hvis der er Nogen, som bør gaa i Spidsen med at bøie sig under Loven, selv under Forhold, hvori det maatte være den personlige Følelse imod, er det os, og at, hvis der er Nogen, som har Interesse i, at Loven